

πὸς λίγες μέρες πρὶν εἶχε περάσει μιὰ τέτοιον δοκιμασίαν, κί ἀκούονταν βαρῆς ὁ κρότος τοῦ τραπιδοῦ τῆς κηθῶς γώνονταν θαθεῖα στή γῆ. Κάθε λίγο, τῆ στιγμή πού τὸ τραπὶ βασταγμένο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς συγκινοῦνταν στὸν ἀέρα φιλὰ γιὰ νὰ πάρῃ, φέρα κί ν'ἀναδέψῃ τὸ χῶμα πὸ δυνατό, ἐκείνη ἔριχνε κί ἀπὸ μιὰ κλέφτικη μπιὰ στὸ μωρό. Στὴ σκιά τῆς ἡ νύκτα σπρωγμένη ἀπὸ τὴν αὔρα, σαλεύονταν ἀνάλαφρα δῶ κί κεί κί τὸ παιδί ἀποκοιμίζονταν πὸ γλυκά. Τίποτε δὲν ἔρχονταν τὰ τὸ πειράξῃ, τὸ θυμάρει τὸ μύρωνε μὲ τὸ πάλσαμό του κί μόνο τὰ μελισσικὰ ζαλισμένα ἀπ' τὸ μεθύσι τῆς δουλειᾶς τὸ ζύγωναν πού κί πὸ μ'ἀπειλητικὴ βουή. "ὦ! μὴ γύρευαν νὰ τὲ κεντρώσουν, νὰ χιώσουν τὸ σκληρό τους δελόνι στὸ κέρινό του μπουλάκι! Κί ἡ μητέρα τρομαγμένη πετώντας τὸ τραπὶ ἔτρεξε πάλι δίπλα του. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν τὸ εἶχαν ἀκόμη πειράξει κί ψάγγοντάς του τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια σὺν νὰ φοβόταν πὸς τὰ μέτα τῆς τῆ γελούσαν, ἔλυσε τὸ τοσμπέρι τῆς ἀπ' τὸ κεφάλι κί τὸδεσε ἐπιδέξια στὰ κλαριά σὰ σκέπη πού θὰ τὸ προφύλαγε ἀπ' τὸ μεθυμένο μελισσοκόμ. Κί ἐξανάπιασε τὴ δουλειά! Ξεσκούφωτη δούλεψε ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς νὰ τὴ νοιάξῃ κί σὺν κάποιος δουλευ-

τῆς ἐλέποντάς τὴν νὰ ψήνεται στὸν ἥλιο κί τὸν ἰδρωτὰ νὰ τρέχῃ ποτάμι στὰ ξαναμμένα τῆς μάγουλα τῆς ἔδωσε τὸ φαθί του, ἐκείνη δὲν τὸ δέχτη. "Ὅχι! αὐτὴ μονάχα θὰ ὑπόφερε γιὰ τὸ παιδί τῆς, κί οὔτε κί αὐτὴ γιὰ τὴ τίποτε ἀπ' ἔσα θάκανε γιὰ τὰ δάδνατο αὐτὸ πλάσμα δὲ θὰ τῆς εἶτανε κόπος κί θάσανο ἴσα, ἴσα π' ὅλα θάσαν μονάχα εὐτυχία κί χαρά. Κί στίς σκέψες τῆς ἀπάνω ἐννοίωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἄλλον ἄνθρωπο γινόμενο ἡ γυναίκα ἡ ἴσαμε τὰ σήμερα ἡ δειλιζμένη κί ἀποκατωμένη ξεθάρρεψε μονομιάς, ἀντρειώθηκε κί δὲ φοβότανε τίποτε πιά. "Α! ναί! πᾶν, πέρασαν γιὰ πάντα οἱ μικροσυλλογισμοὶ κί οἱ ἀστογες ἐννοίες, τὰ ψωροφιλότιμα κί οἱ βαρυκομιές. Τώρα δὲ ζοῦσε μέτα τῆς παρὰ ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί τῆς, τ'ἀδικημένο πρὶν γεννηθῆ. Κί τρέχοντας πάλι δίπλα του στάθηκε ἀκωνοῦ τοῦ σὰ γιὰ νὰ τὸ κμαρῶσῃ, γὰ γιὰ νὰ τὸ χορτάσῃ, σὰ γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν καινούργια ζωὴ πού τῆς χάρισε. Κί φιλῶντάς του τ'ἀδύτατα χερᾶκια, γονάτισε μὲ δουρκομένο μάτι μπρός του.

ΜΙΤΣΑ ΠΕΡΡΩΤΗ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Η ΜΠΑΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΟΥ ΡΙΝΤΙΓΓ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ

4. —

IV

Δὲν κάνει λειτουργιά ὁ παπὰς τῆ μέρα
Ποῦ κάποιος στὴν κρεμάλα θὰ δοθεῖ:
Πάρα πολὺ ἄρρωστη ἔχει τὴν καρδιά του,
Πάρα πολὺ γλωμῆ ἔχει τὴν εἰδή,
Καὶ κάτι εἶναι στὰ μάτια του γραμμένο
Ποῦ κ' ἐνάσας δὲν πρέπει νὰ τὸ ἰδεῖ.

"Ἔτσι κλειστοὶ ὡς τὸ μεσημέρι μείναμε,
"Ὅσπου τοῦ κουδουνιοῦ χύθη ἡ λαλιά,
Κί' οἱ φύλακές μας, τὰ κλειδιά κλαγκίζοντας
Ἄνοιξαν τὰ βουβιά μας τὰ κελιά,
Κί' ἔξω ἀπ' τοὺς τάφους τώρα, κατεβαίναμε
Τὰ σιδερένια, βρονιερὰ σκαλιά.

Στοῦ Θεοῦ τὸ γλυκὸν ἀέρα βγήκαμε,
Μὰ ὀλωνῶν εἶναι ἀλλιώτικη ἡ θωριά,
Τὶ τούτου ἡ ὄψη εἶναι ἀπὸ φόβο κάτασπρη
Κί' ἐκείνου πάλι ἡ ὄψη εἶνε σταχτιά,
Καὶ ποτὲ μου δὲν εἶδα ἄλλους θλιμμένους
Τὸ φῶς μὲ τέτοια νὰ θωροῦν ματιά.

Ποτὲ μου ἄλλους θλιμμένους δὲν ἀπάντησα
Μὲ μάτι ἔτσι νὰ βλέπουν ποθεινὸ
Πρὸς τὴ γαλάξια στέγη πού ὀνομάζαμε
Στὴ φυλακὴ οἱ κατὰδικοὶ οὐρανῶ,
Καὶ πρὸς τὰ νέβρια πού ἀγνοιαστα κί λεύτερα
Ταξίδευαν σὲ πέλαο φωτεινὸ.

Μὰ ἀνάμεσό μας κίποιοι περλατούσανε
Μὲ τὸ κεφάλι καταγὶς σκυμμένο:
Ἔεραν πού αὐτοὶ νὰ κρεμαστοῦνε θάπρεπε
"Ἄν πλῆρωναν γιὰ ὅ,τι εἶχαν καμωμένο
Τὶ ἐκείνος ζωντανὸ πλάσμα θανάτωσε,
Μὰ αὐτοὶ σοκοτώσαν ἕναν πεθαμένο.

Τὶ ὅποιος τὸ κρῖμα δευτερώνει, μιὰ ἀραχλὴ
Νεκρὴ ψυχὴ στὰ βάσανα ξυλνᾷ,
Καὶ τὴν τραβᾷ ἀπ' τὸ λεκιασμένο σάβανο,
Καὶ τῆς ἀνοίγει τίς πληγὰς ξανά,
Καὶ τὴν κάνει νὰ στάζει μαῦρον αἶμα,
Κί' ἀνώφελα τὴν κάνει νὰ πονᾷ!

*
**

Σάν πύθηκοι ἢ παλιάτσοι στὸ ἵπποδρόμιο,
Μὲ τὴ λαλὴ, παράξενη στολὴ,
Βουβοὶ γύρω τριγύρω περπατούσαμε
Στὴν ἀσφαλτένια γλιστερὴν ἀδλὴ,
Βουβοὶ γύρω τριγύρω περπατούσαμε,
Λίγως κανέναν λέξῃ νὰ μιλεῖ.

Βουβοὶ γύρω τριγύρω περπατούσαμε
Καὶ θύμηση φριχτότατη περνοῦσε
Σιτῶν κεφαλιῶ-μας μὲς στὸ χάος, λὲς ἄνεμος
Κεῖ μέσα παγερὸς μὲ ὀσμὴ φουσοῦσε·
Κι' ἡ Φοικὴ τράβασε μπρὸς ἀπ' τὸν καθένα μας
Κι' ὁ Τρόμος ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσε.

* *

Οἱ φύλακές μας κορδατοὶ σεριάνιζαν,
Φυλάγανε θαρρεῖς τὰ ζωντανά τους·
Οἱ φορσειές τους ἦταν ὀλοκαίνουργιες,
Κι' εἶχαν ντυθεῖ τὰ κυριακάτικά τους·
Μὰ ἐμεῖς; ποῖο ἔργο εἶχαν κάνει νιώσαμε
'Απ' τοὺς ἀσβέστες ποὺ εἶχαν στ' ἄρβυλά τους.

Γιατὶ δὲν εἶχε πιά ἀπομείνει τίποτα
Κεῖ ποῦχασκε τοῦ λάκου πρὶν τὸ στόμα:
Μόνο σὲ μιὰ ἄκρη τῆς αἰλῆς παράμερα
Λιγάκι λάσπη καὶ μιὰ στάλα χῶμα,
Καὶ μιὰ χούφτα ἀπ' ἀσβέστη, ποὺ γιὰ σάβανο
εἶχανε ρίξει σ' ἐκεينوῦ τὸ σῶμα.

Γιατὶ 'χε αὐτὸς ὁ δόλιος ἓνα σάβανο,
Ποὺ καθέναν νεκρὸς δὲν τὸ φορεῖ:
Βαθεῖα μὲς στὴν αἰλὴ κείτεται ὀλόγδυμος,
Γιὰ νᾶναι ἔτσι ἢ ταφὴ πρὸ ντροπῆς,
Δεμένα μ' ἄλυσίδες τὰ δυὸ πόδια του,
Τυλιγμένους μιὰ σκέπη φλογερή!

Κι' ὁ ἀσβέστης ὄλον τὸν καιρὸ καὶ πάντοτε
Τοῦ τρώει τὰ κρέατα καὶ τὰ κόκκαλά του,
Τῆ νύχτα τρώει τὰ σπασερά του κόκκαλα,
Τῆ μέρα τ' ἀπαλὰ τὰ κρέατά του,
Μὲ τὴ σειρά του τρώει μιὰ κρέας μιὰ κόκκαλα,
Μὰ δίχως διακοπὴ τρώει τὴν καρδιά του.

* *

'Ολάκερα τρία χρόνια μῆτε φύτεμα
Μῆτε σπάρσιμο ἐκεῖ δὲ θὰ γενεῖ:
Τρία χρόνια ἐκείνη ἢ κολασμένη θέση
Χέρσα θὲ ν' ἀπομείνει καὶ ξερὴ,
Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ψηλὰ θαμάζοντιας
Τῆ σωπαλὴ τῆς θλίψῃ θὰ θωρεῖ.

Θαρροῦνε, τοῦ φονιά ἢ καρδιὰ πὼς θάκανε
Τὸ κάθε ἀθῶο σποράκι νὰ σαπίσει.

Δὲν εἶν' ἀλήθεια! 'Απ' ὅ,τι ἐμεῖς νομίζουμε,
Καλύτερη ἐπλάσε ὁ Θεὸς τὴ φύση:
Τ' ἄλικο ρόδο θάβγαυε πρὸ κόκκινου,
Καὶ τ' ἄσπρο ρόδο πρὸ ἄσπρου ἤθελε ἀνθίσει.

'Απ' τὴν καρδιά του ἓνα λευκὸ τριαντάφυλλο!
'Απὸ τὸ στόμα του ἓνα πορφυρό!
Τὶ ποῖος μπορεῖ νὰ πεῖ πὼς φανερῶνεται
Τὸ θέλημα τοῦ 'Ιησοῦ, ἀπὸ τὸν καιρὸ
Ποὺ στὸ μεγάλο Πάπα ἐμπρὸς λουλούδισε
Τοῦ καλογέρου τὸ ραβδί ξερὸ;

* *

Μὰ οὔτε λευκὰ τριαντάφυλλα, οὔτε κόκκινα
Στῆ φυλακὴν ἀφίνουν νὰ φυτρώνουν·
Πέτρες, στουρνάρια καὶ γυαλιῶν συντρίμματα
Κεῖ πέρα εἶναι τὰ μόνα ποὺ σὲ ζώνουν:
Τί 'ναι γνωστὸ πὼς τὰ λουλούδια κάποτε
Τῆς δυστυχίᾳς τοὺς πόνους μαλακώνουν.

Κι' ἔτσι ποτὲ δὲ θὰ μαδάει τριαντάφυλλο
Λευκὸ ἢ σὰν τὸ κρασάκι πορφυρὸ
Πάνω στὸ χῶμα ποὺ στὸν τοῖχο κρύβεται
Τῆς φυλακῆς σιμά, τὸν ντροπερὸ,
Γιὰ νὰ δηγᾶται, γιὰ ὄλους μας πὼς πέθανε
Τοῦ Πλάστη ὁ Γιὸς ἀπάνω σὶὸ σταυρὸ.

* *

'Ομως ἄνκαι τὰ τείχη τὸν πλακώνουνε
Καὶ τὸν κρατοῦν γιὰ πάντα σκλαβωμένο,
Κι' ἓνα πνεῦμα τῆ νύχτα δὲ σηκώνεται
Ποὺ μὲ ἄλυσίδες τόχουνε δεμένο,
Κι' ἓνα πνεῦμα νὰ κλάψει μόνο δύναται
Μέσα σὲ τέτοιο χῶμα κολασμένο,

Σὲ εἰρήνῃ ἐκεῖνος τώρα, ὁ ἄθλιος, βρῖσκεται
'Ἡ τὴν εἰρήνῃ σύντομα προσμένει:
'Εκεῖ δὲν τὸν τρελαίνει τώρα τίποτα,
Καὶ μῆτε ὁ Τρόμος μέσα ἐκεῖ πηγαίνει,
Γιατὶ μέσα στὴ μαύρη γῆ ποὺ κείτεται
Μῆτε φεγγάρι, μῆτε ὁ ἥλιος βγαίνει.

* *

Σὰ ζῶο τονὲ κρεμάσαν, κι' οὔτε ψάλανε
Τὸ λείψανό του μὲ δυὸ λόγια θεῖα
Ποὺ θὰ μποροῦσαν στὴν ψυχὴ του νᾶφερναν
Στὴν ξαφνισμένη, λίγην ἡσυχία,
Μὰ τὸ κορμί του γογγύονα τραβήξαν
Καὶ σὲ μιὰ τρύπα τῶριξαν μὲ βία.

Στὶς μύγες τὸ κορμί του ξεσκεπάσανε,
Τῆ φορεσιὰ τοῦ βγάλαν τὴν πανένια:

Τὸν πρησμένο λαιμό του ἀναγελοῦσαν
Κι' ἐκεῖνα του τὰ μάτια τὰ γιालένια :
Καὶ δινατὰ γελώντας τὸν κουκούλωσαν
Μὲ σάβανη βαρῦνὰ καὶ χωματένια.

Στὸν ντροπιασμένο τάφο του δὲ ζύγωσε
Οὔτε ὁ παπὰς μιὰ προσευχὴ νὰ ὑψώσει :
Κι' οὔτε τοῦ βάλαν τὸ σταυρό, ποὺ ὡς λύτρωσι
Ἄπ' τὸ κρῖμα ὁ Χριστὸς μᾶς ἔχει δώσει,
Τὶ ἕνας καὶ τοῦτος ἀπὸ ἐκείνους ἦτανε
Ποῦ ἦρθε ὁ Χριστὸς δῶ κάτω γιὰ νὰ σώσει.

Ἄς εἶναι ! τώρα διάβηκε τὸ σύνορο
Τῆς ζωῆς, ποὺ καθέναν καρτερᾷ :
Γι' αὐτὸν τοῦ Οἴχτου ἡ τσακισμένη λύκηθο
Μὲ ξένων δάκρια πιά θὰ πλημμυρᾷ,
Γιατὶ θὰ τὸν θρηνοῦν τοῦ κόσμου οἱ ἀπόκληροι,
Κι' αὐτοὶ ἔχουν πάντα δάκρια θαλερᾷ.

V

Δὲν τὸ ξέρω ἂν σὲ δίκαιο οἱ Νόμοι βρίζονται,
Κι' οὔτε καὶ ξέρω οἱ Νομοὶ ἂν ἀδικοῦνε·
Αὐτὸ ποὺ ξέρουμε ὅλοι ἔμεις οἱ ἐξόριστοι,
Εἶναι πῶς; στέρεοι τοῖχοι μᾶς κρατοῦνε·
Καὶ πῶς; σὰ χρόνος εἶναι ἡ κάθε μέρα μας,
Χρόνος ποὺ ἀργῆς οἱ μέρες του γυροῦνε.

Μὰ τοῦτο ξέρω, πῶς οἱ Νόμοι, ποὺ ἄνθρωποι
Στὸν κόσμο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἔχουν βρεῖ,
Ἄφ' οὗτου ὁ Κάιν τὸν ἀδερφό του σκοτώσας
Κι' ἀρχίησαν οἱ χρόνοι οἱ θλιβεροί,
Σκοροποῦν τὸ στάρι καὶ συναίρουν τὸ ἄχερο
Στ' ἀλώνια μὲ δικράνα τρομερή.

Κι' ἀκόμα ξέρω αὐτὸ—καὶ θάταν φρόνιμο
Τὰ λόγια τοῦτα ἀπ' ὅλους ν' ἀκουστοῦνε—
Πῶς οἱ ἄνθρωποι τὶς κόλασες τὶς χιζοῦνε
Μὲ ντροπερὰ λιθάρια, καὶ τὶς κλειοῦνε
Μὲ σίδερα, μὴ δεῖ ὁ Χριστὸς πῶς οἱ ἄνθρωποι
Τ' ἀδέρφια τους δῶ κάτω τυραννοῦνε.

Τὸ φεγγάρι μὲ σίδερα θαμπώνουνε,
Καὶ κρύβουνε τοῦ ἡλίου τὴν εἰδή :
Καὶ κάνουνε καλά· γιατί ὅ,τι γίνεται
Στὴν κόλασή τους μέσα τῆ μουχνή,
Πρέπει κανέναν νὰ μὴν τὸ ἀγναντέψει,
Μῆτε Θεοῦ, μῆτε θνητοῦ παιδί !

* *

Σὰν τὰ κακὰ βοτάνια ὅλα τὰ κρῖματα
Στῆς φυλακῆς ἀεθαίνουν τὸν ἀέρα·
Μονάχα ὅ,τι εἶν' καλὸ μέσα στὸν ἄνθρωπο
Μαραίνεται καὶ χάνεται ἐκσὶ πέτρα :

Κ' εἶναι ἡ γλομὴ Ἄγωνία ὁ κλειδοκράτορας
Κι' ἡ Ἄπελπισία φρουρὸς νύχτα καὶ μέρα.

Γιατὶ στὴ νήστευ τὸ παιδί παιδεύουνε,
Ὅσπου τὰ δάκρια δὲ στερεοῦνε πιά :
Ραβδίζουν τὸ λωλὸ καὶ τὸν ἀνήμπορο,
Κι' ἀναγελοῦν τὰ κάτασπρα μαλλιά,
Κι' ἄλλοι τρελοί, κι' ὄλοι κκοκοὶ ἀπογίνονται,
Δίχως νὰ βγεῖ ἀπ' τὸ στόμα τους μιλιὰ.

Κάθε στενὸ κελὶ ποὺ τυραννιόμαστε
Εἶναι μιὰ καταβάθρα μαυρισμένη,
Ὅπου ψυχρὴ καὶ κρύα μέσ' ἀπὸ τὰ σίδερα
Ἡ σάπια τοῦ Θανάτου ἀνάσα μπαίνει,
Κι' ὅλα στοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιά πεθαίνουνε,
Καὶ μόνο ἡ Πιθυμιά κεῖ μέσα ἀεθαίνει.

Λάσπη γλυφὴ εἶναι τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε,
Καὶ φεύγει μὲς στὸ στόμα γλιστερὸ,
Καὶ λιγοστό, γεμάτο λιθαρόπουλα
Κι' ἀσβέστες τὸ ψωμί μας τὸ πικρὸ,
Καὶ ὁ ὕπνος τριγυρνᾷ μὲ μάτια οὐθάνοιχτα
Καὶ κλαίει παρακολώντας τὸν Καιρὸ.

* *

Μὰ ἄνκαι ἡ Δίψα ἡ ἀχνὴ κι' ἡ Πείνα ἡ ἄσαρκη
Ἡ μιὰ τὴν ἄλλη σὰν ὀχιά δ' ἐγκώνει,
Λίγο μᾶς μέλι ἢ τέτοια μεταχείριση,
Τί τοῦτο μᾶς παγώνει καὶ σκοτώνει :
Ποῦ ἡ πέτρα, ποὺ τὴ μέρα ἀνασηκώνουμε,
Πάλι τὴ νύχτα τὴν καρδιά πλακώνει.

Πάντα μέσα στὸ στήθος μας μεσάνυχτα,
Καὶ σούρουπο στὸ ἰδιαιτερο κελὶ μας,
Γυροῦμε τὸν τροχὸ καὶ δώσ' του ξαίνομε
Σκρινιά μὲς στὴν πικρὴ τὴ φυλακὴ μας,
Κι' ἡ σιγαλιὰ ταραζεῖ πὺ φριχτότερα
Κι' ἀπὸ βοῆ καμπάνας τὴν ψυχὴ μας.

Κι' οὔτε ποτὲ φωνὴ σ' μῶνει ἀνθρώπινη
Νὰ πεῖ δυὸ λόγια ἀπ' τὴν καρδιά βγαλμένα :
Καὶ στὴ θύρα κοιτοῦν μέσ' ἀπ' τὰ σίδερα
Κάτι μάτια σκληρὰ καὶ π. γωμένα :
Κι' ἀπ' ὅλους ξεχασμένοι, ὄλο σαπίζουμε
Μὲ ψυχῆς καὶ κορμιά σακατεμένα.

Κι' ἔτσι οἱ ἀλυσίδες τῆς ζωῆς σκουριαίζουνε
Μέσα στὴν καταφρόνια κι' ἐρημιά :
Κι' ἄλλοι θρηνοῦνε, κι' ἄλλοι βλαστημοῦνε
Κι' ἄλλοι δὲ βγάζουν οὔτε τσιμουδιά :
Μὰ οἱ Νόμοι τοῦ Θεοῦ εἶναι πὺ πονόψυχοι
Καὶ σπάζουν κάθε πέτρινη καρδιά.

* *

Και καθεμιά καρδιά πού σπάει ανθρώπινη,
Πίσω απ' της φυλακής τή μαύρη θύρα,
Είναι σάν κείνο τὸ σταμνὶ πού σκιδραίει
"Όλο τὸ θησαυρὸ του στὸ Σωτήρι,
Και τοῦ λεπροῦ τὸ σπῖτι μοσκοβόλησε
"Απὸ ἐκλεχτὰ καὶ πλούσια νάρδου μῦρα.

Καλότυχοι ὅσων οἱ καρδιές τσακίζονται,
Κι' εἰρήνη βρίσκουν πιά συχωρεμένοι!
Και πῶς ἄλλιῶς κανεὶς μπορεῖ ἀπ' τὰ κρίματα
Νὰ νίψει τὴν ψυχὴ του τὴ θλιμμένη;
Και πῶς ἄλλιῶς μπορεῖ νάμπει ὁ Θεάνθρωπος
Παρὰ ἀπὸ μιὰ καρδιά, ποῦναι σπασμένη;

Κι' ὁ ἁμαρτωλὸς μὲ τὴ ματιὰ τὴ γιάλινη
Και τὸ λαϊμὸ πού τὸ αἷμα ἔχει μαυρίσει,
Προσμένει ἐκεῖνα τ' ἅγια χέρια ποῦχανε
Τὸν κλέφτη στὸν Παράδεισο ὀδηγήσει.
Και δὲν καταφρονάει ποτὲς ὁ Κύριος
Μιὰ καρδιά πού ἡ Μετάνοια ἔχει τσακίσει.

* * *

Τρεῖς βδομάδες ζωὴ μόνο τοῦ χάρισεν
"Ἡ κόκκινη τοῦ Ἀνθρώπου Δικαιοσύνη,
Μονάχα τρεῖς μικρὲς βδομάδες τοῦ ἄφισαν,
Νὰ φέρει στὴν ψυχὴ του τὴν εἰρήνη,
Κι' ἀπ' τὰ χέρια πού κράτησαν τὸ θάνατο,
Κάθε σταλιὰν αἱμάτου νὰ ξεπλύνει.

Και δάκρυα αἱματερὰ τὸ χέρι του ἔπλυναν,
Τὸ χέρι ποῦχε σφίξει τὴ λεπίδα:
Τὴ μόνο δάκρυα τὴν ψυχὴ γιαιτρεύουνε
Κι' αἶμα τοῦ αἱμάτου βγάζει τὴν κηλίδα:
Και τ' ἄλλο τοῦ Κεῖν σημάδι γίνηκε
Χιονόλευκη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σφραγίδα.

VI

Στὴ φυλακὴ τοῦ Ρίντιγγ, πέρα, βρίζεται
Μιὰ ντροπερὴ θεσοῦλα ἔρημη καὶ μόνη,
Κι' ἐκεῖ ἀπὸ κάτω κείτεται ἕνος ἄνθρωπος
Πού ἡ φλόγα μ' ἄγρια δόντια τονὲ λυώνει.
Κείτεται σ' ἕναν τάφο δίχως ὄνομα,
Τυλιγμένος σὲ πύρινο σεντόνι.

Κι' ἐκεῖ ἄς κοιμάται, ὅσπου ἡ οὐράνια σὺλληγγα
Τοὺς νεκροὺς ἀπ' τοὺς τάφους νὰ ξυπνήσει:
"Ανώφελα γι' αὐτὸν τ' ἀναστενάγματα,
Κι' οὔτε μάτι γι' αὐτὸν ἄς μὴ δακρίσει:
Εἶχε σκοτώσει ὁ, τι ἀγαποῦσε κι' ἔπρεπε
Τὸ δρόμο τοῦ θανάτου ν' ἀκλουθήσει.

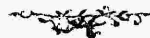
Κι' ὁ καθένas σκοτώνει ὁ, τι ἀγαπάει,
Και στὸν καθέναν τοῦτο νὰ εἰπωθαῖ,
"Ενας θὰ ρίξει μιὰ ματιὰ σὰ χιόνι,

"Άλλος μὲ λόγια ἀγάπης θὰ χυθεῖ,
ὁ δειλὸς μ' ἕνα φίλημα σκοτώνει,
ὁ ἄντρας ὁ γενναῖος μὲ τὸ σπαθί.

ΤΕΛΟΣ

Στὸ σελίδα 225, δευτέρα στήλη:

- 1) 1ος στίχος, ἀντὶ «Φραγκισμοῦς» γράφει «φαγκισμοῦς».
- 2) 2ος στίχος, ἀντὶ «νεροῦ δάχρονδ» γράφει «νεραῖδοχρονδ».
- 3) 3ος στίχος, «ὄλοῦθε σὰ στοιχεῖο νὰ τριφυρνάει» πρὲς
πει νὰ τελεῖται μὲ δυὸ τελεῖες καὶ ὄχι μὲ ἐρωτηματικὸ.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Στὸ ἄρθρο μὲ τὰ «Λειτουργικὰ ὀνόματα» τῶν
δύο τελευταίων φύλλων τοῦ «Νουμά» ἀνάφερα σὲ μιὰ
παρένθεση τὰ νεοελληνικὰ παρανόματα *Κούρης, Δού-
πος, Αλούπης* συγκρίνοντες τα μὲ τὰ βλάχικα τοῦ πί-
νακα Kurt καὶ Luptsj. Ἐπρεπε νὰ κάνω καὶ μιὰ ση-
μείωση ἐκεῖ ἢ μιὰ παρέκβαση καὶ δὲν τὴν ἔκανα, γιὰ
νὰ μὴν παραφορτώσω τὸ ἄρθρο.

Δὲ θέλω νὰ νομισθῇ ὅτι εἶναι τελειωτικὴ κρίση
μου πῶς τὰ παρανόματα τεῦτα, τὰ Ἑλληνικὰ δηλ.
εἶναι ἀπὸ τὸ τουρκικὸ Kurt ἢ Gurt (=λύκος) τὸ ἕνα
καὶ ἀπὸ τὸ βλάχικο lup' ἢ τὸ λατινικὸ ἢ Ἰταλικὸ lu-
pus(ο) τὰ ἄλλα δύο. Ἀπλῶς ἔκανα μιὰ παραβολή, γιὰτὶ
νομίζω πιθανὴ καὶ τὴν παραγωγή αὐτὴ κοντὰ σὲ ἄλ-
λες. Μπορεῖ ἀκόμη ἢ τουρκικὴ καὶ ἢ λατινικὴ λέξη
νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς διάφορες ἴσως πηγὲς ὀνομάτων
παρόμοιων πού συντακτικῶς ἔχουν ὅμοιον τύπο.
Γιὰτὶ καὶ σὲ πλῆθος παρανομάτων συμβαίνουν διάφο-
ρες διαστρωρώσεις, ὅπως γίνεται καὶ στὰ βαφτιστικά:
Τὸ *Γεράκης*, λ. χ. μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπ' τὸ γεράκι, τὸ
πουλί, μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι καὶ ὑποκοριστικὸ τοῦ Γέ-
ρος (εἶναι τέτοιο παρανομα). Τὸ *Κοντόπουλος* μπορεῖ νὰ
εἶναι ἀπὸ *Κοντός*, μπορεῖ καὶ ἀπὸ *Κόντος*, *Κόντης*. Τὸ
Τσελεπίδης μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ *Τσελεμπής*,* ἀντὶς *Τσε-
λεμπήδης*, μπορεῖ καὶ ἀπὸ *Τζελέπης* (τουρκ. = ἐμπορο-
χασάπης, κείνος πού ἀγοράζει σφαχτὰ ἀπ' τὰ χωριά
καὶ τοὺς τσοπάνιδες), ἀντὶς *Τζελεπίδης*. Τὸ *Σκουλού-
δης* μπορεῖ νὰ γεννήθηκε ἄμεσα ἀπὸ τὸ σκουλοῦδι
(ἔχει τὸν τύπο ὁ Σομαβέρας) μπορεῖ καὶ κατὰ τὰ *Νι-
κολοῦδης*, *Μιχαλοῦδης*, *Χατζοῦδης*, *Συρνειοῦδης*
κτλ. νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ βαφτιστικὸ *Σκουλής*, πού πιστεύω

* Γνωστὴ στὸ Ρωμαῖκο τουρκικὴ λέξη (ὁ Χάμιερ τὴν
παράγει ἀπὸ τὸ λατινικὸ coelebs) ἀντίστοιχη τοῦ δικοῦ
μας ἀφέντης, ἀφεντικό. Ἔβαν πρὸ πάντων σὲ χρῆση καὶ
εἶναι ἀκόμη, θαρρῶ, στὴν οἰκογένεια καὶ τοὺς ἀπογόνους
τῶν Σουλτάνων τοῦ Ἰκόνιου.